

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர் 406)

Nov (2) / 2023

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோய்ல தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்திரம்3
2. ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்5
3. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....6
4. ஸ்தோத்ர ரத்னம் (பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்).....18

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி – 226)

- 104-2. ப்ரணவ த்வித யஸ்யாந்தே தாரிகா த்வயம் உத்தரேத்
105. தத: பரமதாமா ச அவஸ்திதே மத் அநுக்ரஹா
அபியோகோத்யதே ச இஹ ததைவாவதரேதி ச
106. இஹ அபிமத சப்தம் ச ஸித்தேதி இதி ச த்ரயம்
ததோ மந்த்ர சரீரே ச தாரஸ்தரா நமோ நம:
107-1. பஞ்சசத்வாரிம் சதர்ணோ மந்த்ர ஆவாஹநார்த்தக:

பொருள் – இரண்டு ப்ரணவங்கள், தொடர்ந்து இரண்டு தாரிகா மந்த்ரங்கள், அதனைத் தொடர்ந்து “பரமதாம அவஸ்திதே மத் அநுக்ரஹ அபியோகோத்யதே ச இஹ அவதரேஹ அபிமத ஸித்ததே மந்த்ர சரீரே” என்பதும், அதனைத் தொடர்ந்து ப்ரணவமும், அதன் பின்னர் “ஹ்ரீம் நமோ நம:” என்பதும் கூறப்படுகிறது. நாற்பத்து ஐந்து அக்ஷரங்கள் கொண்ட இது, ஆவாஹந மந்த்ரமாகும். (இதன் முழு வடிவமானது “ஓம் ஓம் ஹ்ரீம் ஹ்ரீம் பரமதாம அவஸ்திதே மத் அநுக்ரஹ அபியோகோத்யதே ச இஹ அவதரேஹ அபிமத ஸித்ததே மந்த்ர சரீரே ஓம் ஹ்ரீம் நமோ நம:” என்பதாகும்).

- 107-2. ப்ரணவ: தாரிகா ப்ராணாஸ்த்ரய: ஸவ்யாபிநஸ்தத:
108-1. தஸ்த்ரச்ச தாரிகா: பச்சாத் இதம் சப்தம் த்ரி: உச்சரேத்
ச்ருணு வஹ்நிஜாயா ச போகதாநம் அநுஸ்த்வயம்

பொருள் – “ஓம்” என்னும் ப்ரணவம், தாரிகா மந்த்ரமான “ஹ்ரீம்”, தொடர்ந்து ப்ராணனைக் குறிக்கும் “ஹ ஹ ஹ”, இவற்றில் புள்ளிகள், தொடர்ந்து மீண்டும் மூன்று தாரிகா மந்த்ரமான “ஹ்ரீம்”, தொடர்ந்து மூன்று முறை “ஹிதம் ஹிதம் ஹிதம்”, அதனைத் தொடர்ந்து “அர்க்யம் க்ரஹாண” என்பது அமைகிறது. இது

அர்க்ய மந்த்ரமாகும். (இதன் முழு வடிவமானது “ஓம் ஹ்ரீம் ஹ்ரீம் ஹ்ரீம் ஹம் ஹம் ஹம் ஹ்ரீம் ஹ்ரீம் ஹ்ரீம் ஹ்ரீம் ஹிதம் ஹிதம் ஹிதம் அர்க்யம் க்ரஹாண ஸ்வாஹா” என்பதாகும்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகள் அருளிச் செய்த

ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்

(பகுதி - 92)

[குரு] அது என்ன?

121. ஆதிச்ய ஸ்வயம் அந்யதா நியமயந் ஆப்த: கதம் கல்பித:

பொருள் – [சிஷ்யன் கேட்பது] வேதங்கள் “இதனைச் செய்யவேண்டும், இதனைச் செய்யக்கூடாது” என்று கூறும்போது, அதற்கு மாறாக நியமனம் செய்பவன் எவ்விதம் நண்பனாக இயலும்?

[குரு] ஆஹா! இத்தனை நுட்பமான விஷயத்தைக் கேட்கும் திறன் உள்ளதே!

[சிஷ்யன்] தகுந்த காரணங்களா ஜீவாத்மாவிற்குப் பாபங்கள் வந்து தீரும் என்று உள்ளபோது, அதனைத் தடுப்பது குறித்த விதிமுறைகளைக் கூறுவது எப்படி?

[குரு] கடந்த கேள்வியைக் காட்டிலும் இது மிகவும் நுட்பமாக உள்ளதே!

[சிஷ்யன்] ஸர்வேச்வரன், தனது விருப்பத்தால் ஜீவாத்மாவைப் பாபம் செய்யும்படியாகத் தூண்டிய பின்னர், தானே அதற்கான தண்டனையையும் அளிப்பது ஏன்?

[குரு] இந்த மூன்று கேள்விகளிலும் எந்தவிதமான தோஷமும் இல்லை. பாபங்களுக்குக் காரணமாக உள்ள முந்தையை கர்மங்கள், பின்னாளில் அழியும் என்பதால், எந்த முரணும் இல்லை.

தூப்புல்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 371)

5-5-1 எங்ஙனையோ அன்னைமீர்காள்! என்னை முனிவது நீர்

நங்கள் கோலத் திருக்குறுங்குடிநம்பியை நான் கண்டபின்
சங்கினோடும் நேமியோடும் தாமரைக்கண்களோடும்
செங்கனிவாய் ஒன்றினோடும் செல்கின்றது என் நெஞ்சமே

பொருள் - தாய்மார்களே! என்னைப் பெற்ற நீங்கள், எனக்கு ப்ரியத்தைக் காண்பிக்காமல், நல்லவற்றைக் கண்டு அதில் ஈடுபட்டபடி உள்ள என்னைக் கண்டு மகிழ்வதை விடுத்து, என்னிடம் கோபம் கொள்வது ஏன்? நம்முடைய அழகான திருக்குறுங்குடியில், வேறு எங்கும் இல்லாதபடியாக, காண்பதற்கு இனிமையாக எழுந்தருளியுள்ள, திருக்குறுங்குடிக்கு ஏற்றபடி, அனைத்துவிதமான கல்யாணகுணங்களையும் பரிபூர்ணமாகக் கொண்டு நிற்கும் அவனை நான் கண்டு அனுபவித்தபடி உள்ளேன். அதன் விளைவாக, “அடையப்படவேண்டிய இலக்காக உள்ளவன்” என்பதை உணர்த்தும் அடையாளங்களாகிய சங்கு, சக்கரம், தாமரை போன்ற அழகான திருக்கண்கள், சிவந்த கனி போன்று வேறு எதனுடனும் ஒப்புமை கூற இயலாதபடி உள்ள உதடுகள் போன்றவற்றுடன் எனது நெஞ்சம் செல்கிறது.

அவதாரிகை - திருக்கையிலாழ்வார்களோடே சேர்ந்த நம்பி திருமுகத்திலழகிலே, என் அந்த:கரணம் மிகவும் ப்ரவணமாகா நின்றதென்கிறாள்.

விளக்கம் - “திருக்கரங்களில் சங்கு மற்றும் சக்கரம் எனபதான ஆழ்வார்களுடன் சேர்ந்துள்ள நம்பியின் திருமுகத்தின் அழகில், எனது அந்தகரணம் மிகவும் ஈடுபட்டபடி உள்ளது”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (எங்ஙனேயோ இத்யாதி) ஹிதஞ்சொல்லத் தொடங்கினவாறே தந்தாமை மறக்குமித்தனையோ? ஒன்றைப் பரிஹரிக்கப் பார்த்தால் அதினுடைய நிதாநமறிந்து பரிஹரிக்க வேண்டாவோ? என்னுடைய ப்ராவண்யத்தைப் பரிஹரிக்கப் பார்த்தால், எனக்கு இவ்வளவான ப்ராவண்யத்தை விளைத்த நம்பியுடைய அழகையறிந்து அத்தையன்றோ பொடிவது. என்னுடைய நிலைக்கும் உங்களுடைய ஹித வசநத்துக்கும் என்ன சேர்த்தியுண்டு? நம்பியுடைய அழகையறிந்து அநுபவித்திருக்கிற நீங்கள், அதிலே துவக்குண்டிருக்கிற என்னை மீட்கப் பார்க்கிறபடி எங்ஙனேயோ?

விளக்கம் - (எங்ஙனேயோ இத்யாதி) நன்மை கூறத் தொடங்கியவுடன், என்னை இந்த விஷயத்தில் முதன்முதலில் ஈடுபடுத்திய தாங்களே அதனை மறப்பீர்களா? ஒன்றை நீக்குவதற்கு முயன்றால், அதனை நீக்கும் வழி அறிந்து நீக்க வேண்டாமா? என்னுடைய ஈடுபாட்டை நீக்க முயன்றால், எனக்கு இப்படிப்பட்ட ஈடுபாட்டை ஏற்படுத்திய நம்பியின் அழகைக் குறித்து அறிந்து கொண்டு, அதனை அல்லவோ விலக்கவேண்டும்? மிகுந்த ஈடுபாட்டை கொண்டுள்ள எனது நிலைமைக்கும், உங்களுடைய நன்மை அளிக்கும் சொற்களுக்கும் என்ன சேர்த்தி உள்ளது? நம்பியின் அழகைக் குறித்து அறிந்து, அதனை அநுபவித்தபடி நீங்கள் உள்ளீர்கள். இப்படிப்பட்ட நீங்கள், அந்த அழகில் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு கொண்டுள்ள என்னை, அதிலிருந்து விலக்க முயல்வது எப்படிப் பொருந்தும்?

வ்யாக்யானம் - (அன்னைமீர்காள்) இக்குலதர்மத்துக்கு நான் ஏதேனும் தப்ப நின்றதுண்டோ? “பேராளன் பேரோதும் பெரியோரை” என்றும், “யவரேலுமவர்” என்றும் நீங்கள் சொல்லும் வார்த்தை கேட்டு வளர்ந்தவளன்றோ நான்? தாந்தாம் செய்யுமத்தை வயிற்றிற் பிறந்தார் செய்தவாறே குற்றமாமித்தனையோ. புத்ரர்களாகவுமாம், சிஷ்யர்களாகவுமாம், பகவத் விஷயத்தில் ஓரடி வர நின்றவர்கள் சலாகநீயராமத்தனையன்றோ? கூரத்தாழ்வார் ஓரளவிலே

நங்கையார் திருவடி சார்ந்தவாரே, “இன்னமுமொரு விவாஹம் பண்ணுவோமோ” என்று விசாரித்து, “இதுதான் க்ரமத்தாலே வந்து ஆழ்வானுக்கு விரோதமாய்த் தலைக்கட்டும்; இனித்தான், ‘அநாச்ரமீ ந திஷ்டோத்’ என்று சாஸ்த்ரம் சொல்லாநின்றது; இச்சாஸ்த்ரார்த்தத்தை அநுஷ்டிப்போமோ! பாகவத பரிசர்யையைப் பண்ணுவோமோ” என்று விமர்சியா, “அஸ்ஸாமாந்ய தர்மத்திற்காட்டில் இவ்விசேஷ தர்மமே ப்ரபலம்” என்று தவிர்ந்தார்.

விளக்கம் - (அன்னைமீர்காள்) - உங்களுடைய இப்படிப்பட்ட, “நம்பியின் அழகில் மயங்குதல்” என்ற குலதர்மத்திற்கு விரோதமாக நான் உள்ளேனா? பெரியதிருமொழி (7-4-4) – பேராளன் பேர் ஓதும் பெரியோரை - என்றும், திருவாய்மொழி (3-7-1) – யவரேலும் அவர் – என்றும் நீங்கள் கூறியபடி உள்ள சொற்களைக் கேட்டு அல்லவோ நான் வளர்ந்தேன்? தாங்கள் செய்யும் செயல்களை, தங்களுடைய வயிற்றில் பிறந்தவர்கள் செய்தால் குற்றமாகுமா? புத்திரர்களாக இருந்தாலும், சிஷ்யர்களாக இருந்தாலும், பகவத் விஷயத்தைக் குறித்து ஓர் அடி எடுத்து வைத்தால் கூட, அவர்கள் கொண்டாடத்தக்கவர்கள் அல்லவோ? இதற்கு ஒரு நிகழ்வைக் கூறுகிறார். கூரத்தாழ்வானுடைய தாயார் இறந்தவுடன், அவருடைய தந்தை தனது மனதில், “நான் மேலும் ஒரு விவாகம் செய்து கொள்ளலாமா?”, என்று எண்ணினார். உடனே, “நாம் அவ்விதம் செய்தால், பின் ஒரு காலத்தில் கூரத்தாழ்வானுக்கு விரோதமாக வந்து முடியலாம். இந்த விஷயத்தில், ‘அநாச்ரமீ ந திஷ்டோத் - ஆச்ரமத்தில் இல்லாதவனாக இருக்கக்கூடாது’ என்று சாஸ்த்ரம் கூறுவது ஏற்ப நடப்பதா அல்லது பாகவதர்களுக்கு ஏற்றபடி இருப்பதா?”, என்று பலவாறு சிந்தித்தார். இறுதியாக, “அந்தச் சாஸ்த்ரத்தில் கூறப்பட்ட பொதுவான தர்மத்தைக் காட்டிலும், இந்தச் சிறப்பான தர்மமே பலமாக உள்ளது”, என்று எண்ணியவராக, மறுவிவாகம் செய்து கொள்வதைத் தவிர்த்தார்.

வ்யாக்யானம் - (என்னை முனிவது நீர்) என்னை உங்கள் சொற்கேளாதபடி பண்ணின நம்பியழகையன்றோ முனிவது. (என்னை) நம்பியுடைய அழகிலே துவக்குண்டிருக்கிற என்னை இதுவே யாத்ரையாயிருக்கிற நீங்கள் விலக்குகிறபடி எங்ஙனையோ? (நங்கள் இத்யாதி) உங்களை அறியாவிட்டால் அவ்விஷயத்தையும் அறியாதொழியவேணுமோ என்கிறாள். (நங்கள்) இக்குடிக்காக

முற்றுட்டுப்போலேகாணும் நம்பியுடையவழகு. ஸர்வேச்வரனை நோக்கி அநந்த வரதம் நோற்றுப் பெற்றவர்களைப் போலன்றிக்கே, நம்பியை ஆச்ரயித்தாயிற்று இவரைப் பெற்றது. “உடையநங்கையார் நம்பியை யாச்ரயித்து ஆழ்வாரைத் திருவயிறு வாய்த்தார்” என்று ப்ரஸித்தமிறே. “நெடுங்காலமும் கண்ணன் நீள்மலர்ப்பாதம் பரவி”யிறே பெற்றது. கோலமென்கிற இது நகரத்துக்கு வேண்டும் அலங்காரங்களை உடைத்தாயிருக்குமென்று, திருக்குறுங்குடிக்கு விசேஷணமாதல்; அன்றிக்கே, ஸௌந்தர்யத்தைச் சொல்லுதல்.

விளக்கம் - (என்னை முனிவது நீர்) - நீங்கள் கூறும் சொற்களைக் கேட்காதபடி என்னைச் செய்வது அந்த நம்பியின் வடிவழகு அல்லவோ? ஆகவே அதனை அல்லவோ நீங்கள் வெறுக்கவேண்டும்? (என்னை) - நான் நம்பியின் வடிவழகில் மயங்கிக் கிடக்கிறேன். இதனையே எனது வாழ்வாகக் கொண்டுள்ளேன். இப்படிப்பட்ட என்னை, இதிலிருந்து நீங்கள் விலக்க முயல்வது ஏனோ? எப்படியோ? (நங்கள் இத்யாதி) - உங்களை அறியாவிட்டால், அந்த விஷயத்தைக் குறித்து அறியாமல் அகலவேண்டுமோ? (நங்கள்) - இந்தக் குலத்தில் பரிபூர்ணமான ஆதாரமாக நம்பியின் வடிவழகு உள்ளது. இதுவே ஆதாரம் என்பதற்கு ப்ரமாணம் கூறுகிறார். ஸர்வேச்வரனைக் குறித்து பலவிதமான விரதங்கள் இருந்த பின்னரே தேவகியைப் போன்ற பலரும் அவனைத் தங்கள் புத்திரனாகப் பெற்றனர்; அதனைப் போன்று அல்லாமல், நம்பியை அடைந்து அல்லவோ நம்மாழ்வாரைப் பெற்றனர்! “உடையநங்கையார் நம்பியை யாச்ரயித்து ஆழ்வாரைத் திருவயிறு வாய்த்தார்” என்று கூறும் கூற்று அனைவரும் அறிந்ததே ஆகும். திருவிருத்தம் (37) - நெடுங்காலமும் கண்ணன் நீள்மலர்ப்பாதம் பரவி - என்பதற்கு ஏற்ப அல்லவோ இவரைப் பெற்றனர்! “கோலம்” என்பது நகரத்திற்கு ஏற்றபடியான அலங்காரத்தைக் கூறுவதாகக் கொள்வர் என்பதால், திருக்குறுங்குடிக்குச் சிறப்பாக உரைக்கப்பட்டது எனலாம்; அல்லது, நம்பியின் வடிவழகைக் கூறுவதாகவும் கொள்ளலாம்.

வ்யாக்யானம் - (நம்பியை) கல்யாண குணங்களால் பூர்ணமான விஷயத்திலே அகப்பட்டிருக்கிற என்னை எங்ஙனே மீட்கப் பார்க்கிறபடி. (நம்பியை நான்) அகப்படுத்துகைக்கு ஸௌந்தர்ய சீலாதிகளால் அத்தலை குறைவற்றிருக்கிறாப் போலே யாயிற்று அகப்படுகைக்குச் சாபலத்தால் இத்தலை குறைவற்றிருக்கிறபடி. (கண்டபின்) நீங்களும் இவ்விஷயத்தைக் கண்டன்றோ ஹிதஞ்சொல்லுகிறது.

(கண்டபின்) கதேஜலே ஸேதுபந்தமன்றோ நீங்கள் செய்கிறது. காண்பதற்கு முன்னே மீட்டிகோளல்லிகோளே, இனி மீட்கப்போமோ? மீட்கப் போகாமல் இப்போது வந்ததென்? என்ன;

விளக்கம் - (நம்பியை) திருக்கல்யாண குணங்களால் பரிபூர்ணமாக உள்ள விஷயத்தில் அல்லவோ நான் அகப்பட்டு நிற்கிறேன்? இப்படிப்பட்ட என்னை இதிலிருந்து மீட்க முயல்வது எவ்வாறு இயலும்? (நம்பியை நான்) - என்னை அகப்படும்படிச் செய்வதற்கு அழகு மற்றும் சீலம் போன்ற பலவற்றால் அவன் குறைவு இன்றி உள்ளான்; அதே போன்று, அவனிடம் அகப்படவேண்டும் என்ற ஆசையில் இவள் குறையில்லாமல் உள்ளாள். (கண்ட பின்) - நாங்களும் இந்த விஷயத்தைக் கண்ட பின்னர் அல்லவோ நன்மையை உரைக்கிறீர்கள்? (கண்ட பின்) தண்ணீர் அனைத்தும் சென்ற பின்னர் அணையைக் கட்டுவது போன்று அல்லவோ நீங்கள் செய்யும் செயல் உள்ளது? அவனை நான் காண்பதற்கு முன்பாக வந்து என்னை மீட்கவில்லை. இனி மீட்க இயலுமா? அப்போது மீட்காமல் இப்போது ஏன் வந்தீர்கள்?

வ்யாக்யானம் - கைமேலே ஒருமுகத்தாலே தான் அகப்பட்டபடியைச் சொல்லுகிறாள் (சங்கு இத்யாதி) நீங்கள் ஹிதஞ்சொல்லுவதுதான் “செங்கமல நாண்மலர் மேல் தேனுகருமன்னம் போல்” என்கிறபடியே, ச்யாமமான திருமேனிக்குப் பரபாகமான வெளுத்த நிறத்தையுடைத்தான ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தோடும்; இக்கைக்கு இது ஆபரணமானால், வேறொன்று வேண்டாதே தானே ஆபரணமாகப் போரும்படியிருக்கிற நேமியோடும். (தாமரைக்கண்களோடும்) கண்காணக் கைவிட்டுப் போயிற்றுக்காணும். விகாஸாதிகளாலே தாமரை போலேயிருக்கிற திருக்கண்களோடும். (செங்கனிவாய்) கண்டபோது, நான் உன் சரக்கன்றோ; “தவாஸ்மி” என்ற முறுவலோடும்.

விளக்கம் - “கை மேலே, ஒரு முகத்தாலே” இவை இரண்டுமே இரண்டு பொருள்களைத் தரக்கூடிய சிலேடையாக வந்துள்ளன. “கை மேலே” என்பதற்கு “திருக்கரங்கள் மீது உள்ள சங்கு மற்றும் சக்கரம் ஆகியவற்றின் சேர்த்தி அழகு அல்லது நேரடியாகக் காண்பது” என்னும் இரண்டு பொருள்கள் உண்டு. “ஒரு முகத்தாலே” என்பதற்கு “தாமரைக்கண்கள் மற்றும் செங்கனிவாய் என்பவற்றின்

அழகால் அல்லது ஒரே முகமாக" என்பதாக இரண்டு பொருள்கள் உண்டு. இவை முலம் தான் வந்து அகப்பட்டதை அடுத்ததாகக் கூறுகிறார். (சங்கு) - நீங்கள் நன்மையைக் கூற வேண்டியது, நெஞ்சத்தை உடையவர்களுக்கு அல்லவோ? ஆனால், எனது நெஞ்சம் என்னிடம் இல்லையே. (சங்கினோடு) - நாச்சியார் திருமொழி (7-7) - செங்கமல நாண்மலர் மேல் தேன் நுகரும் அன்னம் போல் - என்பதற்கு ஏற்ப, ச்யாமள நிறமான திருமேனிக்குச் சேரும்விதமாக, வெண்மையான நிறம் கொண்ட ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம் என்ற சங்குடன். ஒரு திருக்கரத்திற்கு இது ஆபரணமாக உள்ளபோது, வேறு ஒரு ஆபரணம் அவசியம் இல்லை என்பது போன்று மற்றொரு கரத்திற்குத் தானே ஆபரணமாக உள்ள சக்கரம். (தாமரைக் கண்களோடும்) - அவனை நான் நேரடியாகக் கண்டபோது எனது நெஞ்சம் என்னை விட்டுச்சென்றது. மலர்ந்து நிற்கும் தன்மையில், தாமரை போன்றுள்ள திருக்கண்கள். (செங்கனிவாய்) - அதனை நான் கண்டபோது, "தவாஸ்மி - உன்னுடையவன் ஆகிறேன்" என்பதாக உள்ள புன்முறுவலுடன் உள்ளதும்.

வ்யாக்யானம் - (ஒன்றினோடும்) ஸம்ஸார யாத்ரையை முக்தன் மறக்குமோபாதி, இவ்வருகுண்டானவற்றோடு அவ்வருகுள்ளவற்றோடு வாசியற எல்லாவற்றையும் மறக்கப் பண்ணவற்றான திருவதரத்தோடும். அன்றிக்கே, ஜாதி, வ்யக்திதோறும் பரிஸமாப்ய வர்த்திக்குமாபோலே, நெஞ்ச அழகுதோறும் செல்லாநின்றது. ஸர்வேச்வரனோடு ஸாம்யம் பெற்றதாகிலும் தெரிகிறதில்லை. அவன் வ்யாபியா நிற்கச்செய்தே ஆகாய வ்யாப்தி போலன்றிக்கே, பதார்த்தங்கள்தோறும் பரிஸமாப்ய வர்த்திக்குமாபோலே, இதுவும் அழகுகள்தோறும் பரிஸமாப்ய வர்த்தியாநின்றது.

விளக்கம் - (ஒன்றினோடும்) - முக்தி பெற்ற ஒருவன் தனது ஸம்ஸார நிலையை மறக்கிறான். அதனைப் போன்று, சங்கு மற்றும் சக்கரம், உதடுகளுக்கு மேலே உள்ள திருக்கண்கள் என்னும் வேறுபாடு இன்றி, அனைத்தையும் மறக்கும்படியாகச் செய்யவல்ல உதடுகள். அல்லது ஒரு குறிப்பிட்ட ஜாதியைச் சேர்ந்த அனைத்துப் பொருள்களிலும், அந்த ஜாதியின் தன்மைகள் நிறைந்து நிற்பது போன்று, எனது நெஞ்சமானது அவனுடைய அனைத்து அழகுகளிலும் நிறைந்து நின்றது. ஆனால் அணுவாக உள்ள நெஞ்சமானது அனைத்து அழகுகளிலும் பரவி நிற்பது இயலுமோ என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். ஸர்வேச்வரனுடன் ஒப்புமை அடைந்தாலும் நிற்பதில்லை. அவன் எங்கும் பரவி

நிற்கிறான்; ஆனால் ஆகாசத்தின் பரவுதல் போன்று அல்லாமல், ஒவ்வொரு தனிப்பொருளிலும் நிறைந்து நிற்கிறான்; இதனைப் போன்று எனது நெஞ்சமும் அவனுடைய ஒவ்வொரு அழகிலும் நிறைந்து நிற்கிறது.

வ்யாக்யானம் - (செல்கின்றது) இன்னமும் தறை கண்டதில்லை. “நாங்களுமெல்லாம் நம்பியுடைய அழகை, அநுபவித்திருக்கிறோமன்றோ, எங்கள் சொல்லு மறுக்கலாகாது காண்” என்ன; “உங்கள் சொல்லை மறுத்தேனையாகிலும் நம்பியுடைய திருமுகம் மறுக்கவொண்ணா” தென்கிறாள். “எங்களுக்கு இப்படியிராதொழிவானென்?” என்ன, (என்னெஞ்சமே) உங்களைப் போலன்றிக்கே, அவன்தானே காட்டப் பெறுகையாலே முழுக்க அநுபவித்த என்னெஞ்சானது.

விளக்கம் - (செல்கின்றது) - இதுவரை எல்லையைக் கண்டதில்லை. இதனைக் கேட்ட தாய்மார்கள் இவளிடம், “நாங்களும் நம்பியின் அழகை நன்கு அனுபவித்துள்ளோம் அல்லவோ? ஆகவே எங்கள் பேச்சை மறுக்கக்கூடாது”, என்றார்கள். இதற்கு இவள், “உங்கள் சொற்களை மறுத்தேன் என்றாலும், நம்பியின் திருமுகத்தை மறுக்க இயலாது”, இதற்குத் தாய்மார்கள், “எங்களுக்கு இவ்விதம் நீ சொற்பேச்சு கேட்காமல் ஏன் உள்ளாய்?”, என்றனர். இதற்கு விடை அளிக்கிறாள். (என் நெஞ்சமே) - உங்களைப் போன்று அல்லாமல், அவன் தானே காண்பிக்கப் பெறுவதால், அவனை முழுக்க அனுபவித்த எனது நெஞ்சம்.

வ்யாக்யானம் - (எங்ஙனேயோ இத்யாதி) ஹேதுவான நம்பியுடைய அழகைப் பொடியாதே, என்னைப் பொடியக் கூடினபடி எங்ஙனேயோ? ப்ராவண்யமே ஸ்வபாவமாம்படி வளர்த்து வைத்து, இப்போதாகப் பொடிகிறபடி எங்ஙனேயோ? முன்பு நீங்கள் கற்பித்துப் போந்து, அது பலிக்கப் புக்கவாரே பொடியுமத்தனையோ? (கோலம்) உங்கள் ஹித வசநத்துக்கு மீளாதபடியான ஸௌந்தர்யத்தையுடையவர். (திருக்குறுங்குடி நம்பியை) பரத்வத்தில் முதன்மையிலேயோ அகப்பட்டது மீளுகைக்கு. (நம்பியை) குணத்தில் அபூர்த்தி உண்டாய்த்தான் மீளுகிறதோ! (நான் கண்ட பின்) இவ்விஷயத்தில் சாபலமில்லாமல் மீளுகிறேனோ? (சங்கினோடும்) ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தோடே

விசேஷித்து ஒரு ப்ராப்தியுண்டு காணும் இவளுக்கு, வாகம்ருதச் சுவடறிந்திருக்கையாலே; ஒரு கலத்திலே ஜீவிப்பாரைப்போலே.

விளக்கம் - (எங்ஙனேயோ) - இந்தப் பாசுரத்தின் பொருளை விளக்கியவுடன், சற்று தாமதமாக வந்த ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவருக்காக இதன் பொருளை மீண்டும் அருளிச் செய்கிறார். எனது இந்த ஈடுபாட்டிற்குக் காரணமாக உள்ள நம்பியின் அழகை வெறுக்காமல், என்னை வெறுப்பதற்காக நீங்கள் ஒன்று கூடியது எப்படியோ? அவனிடம் ஈடுபாடு கொள்ளுதல் என்பதையே எனது இயல்பாக என்னை நீங்கள் வளர்த்த பின்னர், இப்போது வெறுப்பது எப்படியோ? முன்பு நீங்கள் எனக்குக் கற்பித்து விஷயத்தை நான் இப்போது அனுபவித்தபடி உள்ளபோது, என்னை வெறுப்பது எப்படியோ? (கோலம்) - உங்களுடைய நன்மை அளிக்கவல்ல சொற்களைக் கேட்ட பின்னரும் நான் அவனைக் கைவிட்டு வர இயலாதபடியான அழகுள்ளவர். (திருக்குறுங்குடி நம்பியை) - பரத்வம் என்பதான அவனுடைய முதன்மையான தன்மையிலேயா நான் ஈடுபட்டேன், அதிலிருந்து மீண்டு வருவதற்கு? அல்ல, அவன் அழகில் ஈடுபட்டேன். (நம்பியை) - குணங்களில் பூர்ணமான தன்மை இல்லை என்று மீள முடியுமா? (நான் கண்ட பின்) - இந்த விஷயத்தில் ஆசை இன்றி மீள்வேனோ? (சங்கினோடும்) - ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தைச் சிறப்பாகக் கொண்டு ஒரு ஸம்பந்தம் இவளுக்கு உண்டு; அவனுடைய திருவாயின் சுவையை அறிந்துள்ள ஒற்றுமையால் ஆகும். ஒரு கலத்தில் உண்டு பிழைத்திருப்பவர்கள் போன்று ஆகும்.

5-5-2 என் நெஞ்சினால் நோக்கிக் காணீர் என்னை முனியாதே

தென்னன் சோலைத் திருக்குறுங்குடிநம்பியை நான் கண்ட பின்
மின்னு நூலும் குண்டலமும் மார்பில் திருமறுவும்
மன்னு பூணும் நான்கு தோளும் வந்தெங்கும் நின்றிடுமே

பொருள் - என்னை வெறுக்காமல், அவனை எத்தனை அனுபவித்தாலும் அந்த ஆழத்தை அறியாமல் உள்ள உங்களுடைய நெஞ்சம் போன்று அல்லாமல், நன்கு அனுபவிக்கின்ற எனது நெஞ்சம் போன்று நீங்களும் அவனை அனுபவிக்க முயலுங்கள். தெற்குத்திசையில் சிறந்த சோலைகள் கொண்ட திருக்குறுங்குடி நம்பியை, அவன் அருளால் நான் கண்ட பின்பு, ப்ரகாசமான திருமகர குண்டலங்களும், திருமார்பில் மாறாமல் உள்ளதான ஸ்ரீவத்ஸம் என்ற மறுவும், எப்போதும் அணிந்துள்ள ஆபரணங்களும், உடன் வந்து நிற்கின்றன.

அவதாரிகை - நம்பியுடைய தோளழகும், ஆபரணமீயும் ஸர்வதோமுகமாக நின்று நலியாநின்றதென்கிறாள்.

விளக்கம் - “நம்பியுடைய திருத்தோள்களின் அழகும், ஆபரணச் செல்வங்களும் அனைத்து இடங்களிலும் நின்று என்னை வருத்தியபடி உள்ளன”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (என்னெஞ்சினால் இத்யாதி) நாங்களும் நம்பியை அநுபவித்தே ஸ்தரீத்வங் கெடாமலிருக்கிறிலோமோவென்ன, (என்னெஞ்சினால் நோக்கிக் காணீர்) நீங்கள் என்னைப் பொடியாதே உங்களையே பொடிந்து கொள்ளும்படி, என் நெஞ்சை இரவலாக வாங்கிப் பார்க்கவல்லிகோளோ? “இவளையாகாதே நாம் இத்தனை சொல்லிற்று” என்று பின்னை உங்களை நீங்களே பொடிந்து கொள்ளுவுதிகோள். (முனியாதே) “கணபுரம் கை தொழும் பிள்ளையைப் பிள்ளையென்றெண்ணப் பெறுவரே” என்னக் கடவதாயிருக்க, “நம் வயிற்றிற் பிறந்த இதுவே ஹேதுவாக, இவள் நின்ற நிலை பாராதே நாம் பொடிந்தோமித்தனையாகாதே!” என்று பின்னையும் உங்களை நீங்களே பொடிந்து கொள்ளுவுதிகோள்.

விளக்கம் - (என்னெஞ்சினால் இத்யாதி) - தாய்மார்கள் இவளிடம், “நாங்களும் நம்பியை அநுபவித்துள்ளோம். அதனால்தான் எங்களுடைய பெண்மைத்தன்மை கொடாமல் உள்ளோம். உனது நெஞ்சத்தில் உள்ள வேறுபாடு என்ன?”, என்றனர். இதற்கு விடை அளிக்கிறாள். (என்னெஞ்சினால் நோக்கிக் காணீர்) - நீங்கள் என்னை வெறுக்காமல், உங்களையே வெறுத்துக் கொள்ளும்படியாக எனது நெஞ்சத்தை என்னிடமிருந்து இரவலாக வாங்கிக் கொண்டு, அதன் மூலம் அவனை அநுபவித்துப் பார்க்க எண்ணுங்கள். அவ்விதம் செய்த பின்னர், “இவளையா நாம் இத்தனை கடிய சொற்கள் கூறிக் கண்டித்தோம்”, என்று உங்களையே நீங்கள் வெறுத்துக் கொள்வீர்கள். பெரியதிருமொழி (8-2-9) - கணபுரம் கை தொழும் பிள்ளையைப் பிள்ளை என்று எண்ணப் பெறுவரே - என்று கொண்டாடப்பட வேண்டியவளாக நான் உள்ளேன்; இதனை ஆராயாமல் என்னை நீங்கள் வெறுக்கிறீர்கள்; “நம்முடைய வயிற்றில் பிறந்த காரணத்தால்தான் இவளுடைய

நிலை இவ்விதம் உள்ளது”, என்பதை உணராமல், என்னை நீங்கள் வெறுக்கிறீர்கள். இவ்விதம் தொடர்ந்தால், “இவளை உணராமல் நாம் வெறுத்தோமே”, என்று உங்களை நீங்களே வெறுத்துக் கொள்வீர்கள்.

வ்யாக்யானம் - (என்னெஞ்சினால் நோக்கிக் காணீர்) “பக்த்யா சாஸ்த்ராத்தவேத்மி ஜநார்த்தநம்” என்கிறபடியே, ஸஞ்ஜயனை நோக்கி த்ருதராஷ்ட்ரன், நீயும் நானுமொக்க சாஸ்த்ர வாஸநைகள் பண்ணிப் போந்தோம், இங்ஙனையிருக்கச் செய்தே, எனக்கு உன் பக்கலிலே கேட்டு அறியவேண்டும்படி உனக்கு இவ்வர்த்தத்தில் வைசத்யமுண்டானபடி எங்ஙனே? என்ன; வாசி கேளாய், “மாயாம் ந ஸேவே” நான் வஞ்சநங்கள் செய்து போரேன். ராஜாவானவனுக்கு ஒரு தாழ்ச்சியும் தனக்கொரு உத்கர்ஷமும் சொல்லுகிறா னாகையாலே “பத்ரந்தே” என்கிறான். “ந வருதாதர்மமாசரே” நான் ஒருநாளும் குல தர்மங்களநுஷ்டியேன். “சுத்தபாவம் கத:” நினைவும் சொல்வும் செயலும் ஒருபடிப்பட்டிருப்பன். “பக்த்யா” வரியடைவே கற்று அவனை அறிந்தவனல்லேன், “நாபி ஜாநாஸி கேசவம்” என்று தந்தாமுக்கென்னவும் ஒரு கைம்முதலுடையார்க்கு அவனை அறியப்போகாதென்றதிறே. அப்படியே நீங்களும் நெஞ்சையுடையீராய்க் கொண்டு அறியப்பாருங்கோள்.

விளக்கம் - (என் நெஞ்சினால் நோக்கிக் காணீர்) மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் (68-5) - பக்த்யா சாஸ்த்ராத்தவேத்மி ஜநார்த்தநம் - பக்தியுடன் சாஸ்த்ரம் மூலமாக ஜநார்த்தனை அறிகிறேன் - என்ற ச்லோகத்தை வ்யாக்யானம் செய்கிறார். த்ருதராஷ்ட்ரன் ஸஞ்சயனிடம், “நீயும் நானும் சாஸ்த்ரங்களை ஒரே போன்று அறிந்தோம். இவ்விதம் உள்ளபோது, பகவத் விஷயத்தை உன்னிடமிருந்து நான் கேட்டு அறிந்து கொள்ள வேண்டும்படியாக ஆயிற்று. உனக்கு இந்த விஷயம் குறித்து தெளிவு ஏற்படக் காரணம் என்ன?”, என்றான். இதற்கு ஸஞ்சயன் மேலே கூறப்பட்ட ச்லோகத்தைக் கூறினான். ஸஞ்சயன் த்ருதராஷ்ட்ரனிடம் கூறுதல்: எனக்குள்ள வேறுபாட்டைக் கூறுகிறேன், கேட்பாயாக. (மாயாம் ந ஸேவே) - நான் வஞ்சனைகள் ஏதும் செய்யவில்லை. அரசனாகிய அவனுக்குத் தாழ்வும், தனக்கு உயர்வும் கூறுகிறான்; ஆகவே, “பத்ரம் தே - உனக்கு மங்களம் உண்டாகட்டும்”, என்கிறான். (ந வருதாதர்மம் ஆசரே) - நான் வீணான தர்மங்களை ஒருபோதும் செய்யமாட்டேன். (சுத்தபாவம் கத:) - எனது நினைவும், சொல்லும், செயலும் ஒரே

போன்று வைப்பவனாக உள்ளேன். (பக்த்யா) - வேத வாக்கியங்களை மனப்பாடமாகக் கற்று அவனை அறியவில்லை. பக்தியுடன் கூடிய சாஸ்த்ரம் மூலம் அவனை அறிந்தேன். “பக்தியுடன் கூடிய சாஸ்த்ரம் மூலம் மட்டுமே அவனை அறிய இயலும் அல்லாமல், வெறும் சாஸ்த்ரம் கற்பதன் மூலம் மட்டுமே அல்ல”, என்பதற்குத் வேறு ஒரு ப்ரமாணமும் காண்பிக்கிறார். மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் (68-2) - ந அபி ஜாநாஸி கேசவம் - வித்யை கற்ற நீங்கள் கேசவனை அறியமாட்டீர்கள் - என்பது காண்க. ஆகவே தங்களுக்கென்று கைம்முதலாக வெறும் சாஸ்த்ரத்தை மட்டும் கொள்பவர்கள் அவனை அறியமாட்டனர். ஆகவே, தாய்மாராகிய நீங்கள், உங்களுடைய நெஞ்சத்தைக் கொண்டு அவனை அறிய முயல்வீராக.

வ்யாக்யானம் - (தென்னன் இத்யாதி) நம்பியுடைய வடிவுக்கு ஆபரணம் போலேயாயிற்று ஊருக்குச் சோலை. தெற்குத் திக்கிலேயாய் நன்றான சோலையென்னுதல்; அன்றிக்கே, “தென்னன் கொண்டாடும்” என்னுமா போலேயாதல். (நான் கண்ட பின்) ஆபரணச் சேர்த்தியையும் சோலை வாசியையும் அறிந்த நான் கண்ட பின். (மின்னு நூலும் இத்யாதி) மேகத்தில் மின்னினாப் போலேயிருக்கிற திருயஜ்ஞோபவீதமும். (குண்டலமும்) பரந்த மின் ஓரிடத்திலே சுழித்தாற் போலேயிருக்கிற திருமகரகுண்டலமும். வெறும்புறத்திலே ஆலத்தி வழிக்க வேண்டும்படியிருக்கிற திருமார்பிலே கிடக்கிற ஸ்ரீவத்ஸமும். (மன்னு பூணும்) நாய்ச்சிமாரோடு கலக்கும்போதும் கழற்ற வேண்டாதபடியிருக்கிற ஆபரணங்களும். அதாவது, அத்யந்த ஸுக ஸ்பர்சமாய் இருக்கை. (நான்கு தோளும்) ஆபரணத்துக்காபரணமாய்க் கல்பக தரு பணைத்தாற்போலேயிருக்கிற திருத்தோள்கள் நாலும். “ஸர்வபூஷண பூஷார்ஹா:” என்கிறபடியே. (வந்தெங்கும் நின்றிடுமே) “உங்கள் ஹித வசநத்தின்படியே செய்யவேணும்” என்று நான் கடக்க நிற்கவும், அங்கேயும் பலவகையாக வாராநின்றது. “வ்ருசேஷ வ்ருசேஷ ச பச்யாமி” போலே, உகப்பார்க்கும் உகவாதார்க்கும் பலமொன்றாய்விட்டது. நான் எங்கே ஒதுங்குவேன், சொல்லிக் காணிகோள்.

விளக்கம் - (தென்னன் இத்யாதி) - நம்பியின் வடிவழகிற்கு ஆபரணம் போன்று, அந்த ஊருக்கு, சோலை உள்ளது. “தென்னன்” என்பதற்கு இரண்டு பொருள் கூறுகிறார். “தெற்குத் திசையில் உள்ள சோலை” என்பது முதல் பொருள் ஆகும்.

அல்லது, பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-2-7) - தென்னன் கொண்டாடும் - என்பதற்கு ஏற்ப, தெற்குத் திசைக்கு முதன்மையாக உள்ள மலயத்வஜ சக்ரவர்த்தியால் கொண்டாடப்படும் திருக்குறுங்குடி என்பது இரண்டாவது பொருள் ஆகும். (நான் கண்ட பின்) - ஆபரணங்களுடைய சேர்த்தி அழகு மற்றும் சோலையின் மேன்மை ஆகியவற்றை அறிந்து நான் அவனைக் கண்ட பின்னர். (மின்னு நூலும் இத்யாதி) - மேகத்தில் மின்னல் தோன்றுவது போன்று, இவனுடைய கார்மேகம் போன்றுள்ள திருமேனியில் காணப்படும் வெண்மையான யஜ்ஞோபவீதம். (குண்டலமும்) - எங்கும் ஒளிர்ந்தபடி உள்ள மின்னலானது, அந்த ஒரு இடத்தில் சுழித்துக் குவிந்தது போன்றுள்ள குண்டலம். வெறும் புறத்தில் ஆலத்தி கழிக்கவேண்டும்படியாக திருமார்பில் உள்ள ஸ்ரீவத்ஸம். (மின்னு பூணும்) - பிராட்டிமார்களுடன் கலக்கும்போது கூட கழற்றி வைக்கவேண்டாதபடியான ஆபரணங்கள். அதாவது அவை எல்லையற்ற சுகத்தை அளிப்பதாக உள்ளன. (நான்கு தோளும்) - ஆபரணங்கள் அனைத்திற்கும் ஆபரணமாகவும், கற்பகவ்ருசஷமானது கிளைகளுடன் உள்ளது போன்ற அழகிய நான்கு திருத்தோள்கள்; கிஷ்கிந்தாகாண்டம் (3-18) - ஸர்வபூஷண பூஷார்ஹா: - அனைத்து ஆபரணங்களுக்கும் அழகை அளிக்கவல்ல - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளன. (வந்து எங்கும் நின்றிடுமே) - “உங்களுடைய நன்மை அளிக்கக்கூடிய சொற்களுக்கு ஏற்றபடி நான் செய்யவேண்டும்” என்று எண்ணினாலும் கூட, அங்கேயும் பலவிதமாக இவை நின்றன. ஆரண்யகாண்டம் (39-14) - வருசேஷ வருசேஷ ச பச்யாமி - ஒவ்வொரு மரத்திலும் நான் இராமனைக் காண்கிறேன் - என்று மாரீசன் இராவணனிடம் கூறியது போன்று ஆயிற்று; அதாவது அவனை உகப்பவர்கள் மற்றும் உகவாதவர்கள் என்று அனைவருக்கும் ஒரே போன்ற பலன் ஏற்பட்டது. நான் எங்கு சென்று ஒதுங்குவேன் என்பதை நீங்கள் உரைத்து, அதனைச் செய்ய முடியாமல் தவிப்பதை நீங்களே காண்பீர்களாக.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

ஸ்தோத்ர ரத்னம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை

அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி – 85)

35. ப்ரபுத்த முக்த அம்புஜ சாரு லோசநம் ஸவிப்ரம ப்ருலதம் உஜ்ஜ்வல அதரம்
சுசி ஸ்மிதம் கோமள கண்டம் உந்நஸம் லலாட பர்யந்த விலம்பித அலகம்

பொருள் - நன்கு மலர்ந்தும் புதியதும் ஆகிய தாமரை போன்று திருக்கண்கள் கொண்டவனாகவும், நெறிப்பு பொருந்தியதும் கொடி போன்றதும் ஆகிய புருவங்கள் கொண்டவனாகவும், ஒளி வீசும்படியான உதடுகள் உடையவனாகவும், தூய்மையான புன்முறுவல் பொருந்தியவனாகவும், அழகான கன்னங்கள் கொண்டவனாகவும், உயர்ந்த மூக்கு உடையவனாகவும், நெற்றி வரை தழைத்துள்ள அழகான தலைமுடி கொண்டவனாகவும் ...

அவதாரிகை - “கோளிழைத் தாமரை” என்கிறபடியே, திருமுகத்தில் அவயவ ஸௌந்தர்யத்தினுடைய சேர்த்தியை அனுபவிக்கிறார்.

விளக்கம் - திருவாய்மொழி (7-7-8) - கோள் இழைத் தாமரை - என்பதற்கு ஏற்ப முகத்தில் உள்ள ஒவ்வொரு அவயவங்களுடைய அழகின் சேர்த்தியை அனுபவிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ப்ரபுத்த) ஆச்ரித ஸம்ச்லேஷத்தாலே விகஸிதமாயிருக்கை. (முக்த) “கிங்கிணி வாய்ச்செய்த தாமரைப்பூப்போலே ... அங்கண் இரண்டுங் கொண்டு” என்கிறபடியே அலரத் தொடங்கினவளவாய் இருக்குமென்னுதல்; “பேதுறு முகஞ்

செய்து” என்னும்படிக்கு ஆச்ரிதரோட்டைக் கலவியால் வந்த ஆனந்தாதிசயத்தில் விக்ருதியைச் சொல்லுதல். (அம்புஜ சாரு லோசநம்) இப்படிப்பட்ட தாமரை த்ருஷ்டாந்தமாகப் போராமையாலே தார்ஷ்டாந்திகந் தன்னையே சொல்லுகிறது. “தத் புண்டரீக நயநம் விஷ்ணோர் த்ரசக்ஷயாம்யஹம் முகம்” என்று ஆச்ரிதர் ஆசைப்படுமதிநே. (ஸவிப்ரம ப்ரூலதம்) “மன்னியசீர் மதனன் கருப்புச் சிலைகொல்” என்கிறபடியே ஆச்ரிதர் பக்கல் ஆதரமெல்லாம் தோற்றும்படி நெறித்திருக்கும் புருவத்தையுடைய உன்னை. “தன் கைச் சார்ங்கமதுவே போல்” என்று த்ருஷ்டாந்திக்கும்படியிநே. (உஜ்ஜ்வல அதரம்) “வாலியதோர் கனிகொல்” என்றும், “கோலந்திரள் பவளக் கொழுந்துண்டங்கொல்” என்றும், “நீல நெடு முகில் போல் திருமேனியம்மான் தொண்டை வாய்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே மிக்க அழகையுடைய திருவதரத்தையுடைய உன்னை. (சுசி ஸ்மிதம்) “பவளச் செந்துவர் வாயினிடைக் கோமள வெள்ளி முளை போல் சில பல்லிலக” என்றும், “என்னாவியடும் அணி முத்தங்கொல்” என்றும் சொல்லுகிற திருமுறுவலையுடைய உன்னை. (கோமள கண்டம்) அனுபவிப்பார்க்கு ஆகர்ஷகமாய் ஸுகுமாரமான கண்ட ஸ்தலத்தையுடைய உன்னை. (உந்நஸம்) “மாட்டுயர் கற்பகத்தின் வல்லியோ கொழுந்தோ” என்கிறபடியே நாஸாலதையை உடைய உன்னை. (லலாட பர்யந்த விலம்பித அலகம்) “முன்னமுகத்தணியார் மொய் குழல்கள்” என்றும், “சுருண்டிருண்ட குழல் தாழ்ந்த முகத்தான்” என்றும் சொல்லுகிற திருநெற்றியின் எல்லையிலே வர அலையெறிகிற திருக்குழலையுடைய உன்னை. பின்பு “அம்ஸ விலம்பி”யாய், முன்பு “லலாட பர்யந்த”மாயிருக்கிறபடி.

விளக்கம் – (ப்ரபுத்த) அடியார்களுடைய சேர்க்கையால் மலர்ந்து உள்ளது. (முத்த) – திருப்பாவை (22) – கிங்கிணி வாய்ச்செய்த தாமரைப்பூப்போலே ... அங்கண் இரண்டுங் கொண்டு - என்பதற்கு ஏற்ப மலரத் தொடங்கிய அளவில் உள்ளது. திருவாய்மொழி (9-10-9) – பேதுறு முகம் செய்து - என்பதற்கு ஏற்ப அடியார்களுடன் உண்டான சேர்த்தியால் வந்த ஆனந்தத்தின் செயல்பாட்டைக் கூறினார். (அம்புஜ சாரு லோசநம்) - இப்படிப்பட்ட தாமரையை உவமையாகக் கூற முடியாதபடி உள்ளதால், உவமையாக எந்த உறுப்புக்குக் கூறப்பட்டதோ அந்த உறுப்பையே நேரடியாகக் கூறுகிறார். ஸ்ரீவிபு. (5-17-14) – தத் புண்டரீக நயநம் விஷ்ணோர் த்ரசக்ஷயாம்யஹம் முகம் - அக்ரூர் கூறுவது, “தாமரை போன்ற திருக்கண்கள் கொண்ட அந்தத் திருமுகத்தை நான் காணப்போகிறேன்” –

என்பதற்கு ஏற்ப அடியார்கள் விரும்புவது அல்லவோ? (ஸவிப்ரம ப்ரூலதம்) - திருவாய்மொழி (7-7-4) - மன்னியசீர் மதனன் கருப்புச் சிலைகொல் - என்பதற்கு ஏற்ப, தனது அடியார்களிடம் உள்ள பாசம் முழுவதும் வெளிப்படும்படியாக நெறித்தபடி உள்ள புருவம் கொண்ட உன்னை. நாச். (14-7) - தன் கைச் சார்ங்கம் அதுவே போல் - என்று வில்லை உவமை காண்பிக்கும்படியாக உள்ள புருவங்கள். (உஜ்ஜ்வல அதரம்) - திருவாய்மொழி (7-7-3) - வாலியதோர் கனிகொல் - என்றும், திருவாய்மொழி (7-7-3) - கோலந்திரள் பவளக் கொழுந்துண்டங்கொல் - என்றும், திருவாய்மொழி (7-7-3) - நீல நெடு முகில் போல் திருமேனியம்மான் தொண்டை வாய் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப மிகவும் அழகான உதடுகள் கொண்ட உன்னை. (சுசி ஸ்மிதம்) - பெரியாழ்வார் திருமொழி (1-6-9) - பவளச் செந்துவர் வாயினிடைக் கோமள வெள்ளி முளை போல் சில பல்லிலக - என்றும், திருவாய்மொழி (7-7-5) - என்னாவியடும் அணி முத்தங்கொல் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ள புன்முறுவல் கொண்ட உள்ளன. (கோமள கண்டம்) - அனுபவிப்பவர்களைக் கவர்ந்து இழுப்பதாக, மென்மையான கழுத்துப்பகுதி கொண்ட உன்னை. (உந்நஸம்) - திருவாய்மொழி (7-7-2) - மாட்டுயர் கற்பகத்தின் வல்லியோ கொழுந்தோ - என்பதற்கு ஏற்ப அழகான மூக்கு கொண்ட உன்னை. (லலாட பர்யந்த விலம்பித அலகம்) - பெரியாழ்வார் திருமொழி (1-5-5) - முன்னமுகத்தணியார் மொய் குழல்கள் - என்றும், பெரியாழ்வார் திருமொழி (3-6-9) - சுருண்டிருண்ட குழல் தாழ்ந்த முகத்தான் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப நெற்றியின் எல்லை முடிய வரும்படியாக, அலை போன்றுள்ள அழகான தலைமுடியைக் கொண்ட உன்னை. பின்புறம் அழகான முடியாக, முன்புறம் நெற்றி வரை நீண்டுள்ளதாக இருக்கும் தலைமுடி.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்